

Guido, makker, waar moet ik beginnen.

Toen we 3 weken geleden vertrokken op skiverlof had ik nooit gedacht hier nu te moeten staan. Neen, ons jaarlijks skiverlofke met de gasten was iets waar we met zijn allen naar uitkeken:

- wa lachen met uw gestechel met de Melis
- uwe grote praat wanneer ge uwe Popey aandeed: “Nè gaget gebeuren ze”
- wa flauwe dingskes doen zoals met de VP in het kinderautoke in Fiss kruipen
- u in nen taxi gooien als ge nog niet wilt vertrekken uit den après-ski

Man toch, wat nen toptijd was dat elk jaar.

Mijnen band met u is heel moeilijk te vatten in 1 woord: ge waart ne neef, ne maat, ... nen broer. Heel mijn leven zijde gij er geweest, van kleins af.

Familiefeestjes van de Verveckens , dat was oké als we er maar allebei waren. Vroeger als bengel om te spelen en te zeuren dat er elk jaar witloof op het menu stond. Later kreeg ik vooraf altijd een berichtje: “gij komt toch eh?!”. Één jaar was ik vergeten te zeggen dat ik op skiverlof was en niet aanwezig was op het familiefeestje. Dat mocht ik u nooit meer aandoen. En om dat heel duidelijk te maken zijde de volgende 2 jaar niet geweest zodat ik er ook eens zonder u moest zitten.

Legendarisch waren ook de interclubontmoetingen. Na de 6 enkels werden wij heel vaak als 3^e dubbel samen gezet. Elke keer opnieuw een belevenis: gemotiveerd, gedreven en plezier maken.

- Ik herinner mij een dubbelmatch in het Antwerpse. Die arrogante mannen hadden nen bal gepikt waardoor we 3-0 achter kwamen. Gij ging na het draaien het merkteken zoeken, zag dat ze den bal gepikt hadden, ging er met uwe voet over en zei: “die halen geen punt meer”. En zo geschiedde: 3 kwartier later was het 6-3 6-0 voor ons.
- Uw enkelmatchen waren een nog veel leuker spektakel om naar te kijken. Als ge de eerste set verloor, dan kwamde naar de kant en zei: “Tijd voor plan B”. Ge draaide uw racket dan een kwartslagje tot hamergreep en begon duw- en trektennis te spelen. Tot wanhoop van de tegenstander waarde daar heel goed in. De gefrustreerde tegenstander riep dan meestal: “Zwaansde gai nè, dieje kan nie tennissen”. Ondertussen stond gij daar dan met uwe gekende grijns op uw gezicht.
- Aan het einde van zo’n interclubontmoeting volgde er steevast een feestje op TCL. De tegels werden dan uit de vloer gedanst op “Snolleballeke”, “The Hum”, ... Zalige momenten.

Er gingen niet veel dagen voorbij dat ik u niet hoorde of en een berichtje stuurde. Dat ging soms over de stomste dingen, die voor ons dan wel belangrijk waren:

- Taalfouten van de jonge gasten in het tennisgroepje. Daar kreeg ik dan apart een berichtje over: “ze hemmen het wir niet deur jonge”
- Zaterdagochtend: “Koffieke bij den Barman?” om dan aan de toog te discussiëren over van alles en nog wat. Hoewel, discussiëren was dat niet. Elkaar gelijk geven en soms nog wa extra olie op het vuur gooien.

Gij waart er ook altijd als ik u nodig had, ge stond altijd klaar:

- Mee verhuizen: dat irritant kaske van Joke waarvan de deurtjes volgens mij 20 keer tegen uw neus open gevallen zijn
- Ons Aline haar poppenhuisje mee in elkaar steken. Uiteindelijk bleek dat huisje groter dan gij.
- Mee helpen op den bouw in De Lusthoven

Nog zoveel andere dingen: als er iets moest gebeuren → wacht ik bel onze Guy effe.

De kindjes gaan u ook missen, kerel. Ge ging mee Sinte Katrina zingen met de meisjes, zat mee te schilderen met Aline, ging zwemmen met Remi, ... Elke keer vroegen ze: “Wanneer komt nonkel Guy’ke nog eens?”. Ons Aline noemt de logeerkamer altijd: nonkel Guy’ke zijn kamer. Zo diep maakt gij deel uit van het gezin.

Voor ge Anke leerde kennen gingen we op vrijdagavond vaak iets eten met een lekker wijntje erbij (Den Bospoeper in den Alauda). Tijdens de Corona werd dat: vrijdag bij u en Anke in de zetel voor de stoof, gullie dikwijls op zaterdag bij Joke en mij iets eten. Altijd met een lekker glaasje rode wijn. Gij samen met Joke kiezen dewelke, Anke en ik rustig afwachten wat we voorgeschoteld gingen krijgen.

De afgelopen 3 weken zijn hard geweest, maar ergens ben ik blij dat ik voor u heb kunnen doen wat gij ook voor mij zou gedaan hebben. Veel kon ik niet doen buiten er zijn voor u en voor Anke. Na wat de dokters gezegd hebben denk ik dat voor u alles gestopt is daarboven op den berg:

- In de sneeuw, waar ge graag waart.
- Met de gasten op skiverlof, waar ge elk jaar naar uitkeek.
- Met de zon de hele dag op uw snoet

Zoals ge die zondagnamiddag zelf nog tegen mij zei toen ik vroeg of alles oké was: “Hey, er zijn erger plekken om te gaan eh”. Ge hebt gelijk: er zijn ergere plekken, maar voor u was toch nog veel te vroeg kerel!

Verdomme toch, wa ga ik u missen...